

Alkotmánybíróság

Budapest,

Donáti utca 35-45.

1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1787-0/2016
Érkezett:	2016 OKT 21. Személyesen!
Példány:	1
Melléklet:	4 db
Kezelőiroda:	den

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

a továbbiakban röviden: I. 16. § (1) b), – székhely:

(Indítványozó

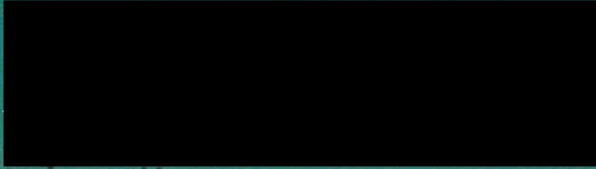
– másolata I/1. alatt csatolva) –

meghatalmazás I/2. alatt csatolva) jogi

Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban röviden: Abtv.) 26. § (2) bekezdése alapján, az Abtv. 30. § (1) bekezdésében előírt törvényi határidőn belül, az alábbi

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ INDÍTVÁNYT

terjesztem elő, és kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a nemzeti otthonteremtési közösségekről szóló 2016. évi XV. törvény (továbbiakban: *Törvény*) 1. § (1) bekezdése 3. pontjának b) pontja, a 10. § (1) és (4) bekezdése, valamint a 13. §-ának (6) bekezdése alaptörvény-ellenesek, mivel

– a Törvény 1. § (1) bekezdése 3. pontjának b) pontja, a 10. § (1) bekezdése sérti az Alaptörvény XII. cikkének (1) bekezdését, valamint XV. cikkének (2) bekezdését; a 10. § (4) bekezdése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, XII. cikkének (1) bekezdését, és XV. cikkének (2) bekezdését,

– a Törvény 13. §-ának (6) bekezdése pedig az Alaptörvény XII. cikkének (1) bekezdését, és a XV. cikkének (2) bekezdését sérti.

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság a Törvény felsorolt rendelkezései alaptörvényellenességének megállapítása mellett a sérelmezett rendelkezéseket semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő.

I.

Az alkotmányjogi panasz határidőben történő előterjesztését igazoló adatok

Az Országgyűlés 2016. március 30-ai ülésnapján fogadta el a Törvényt, amely ezt követően a Magyar Közlöny 2016. évi 49. számában, 2016. április 11. napján került kihirdetésre.

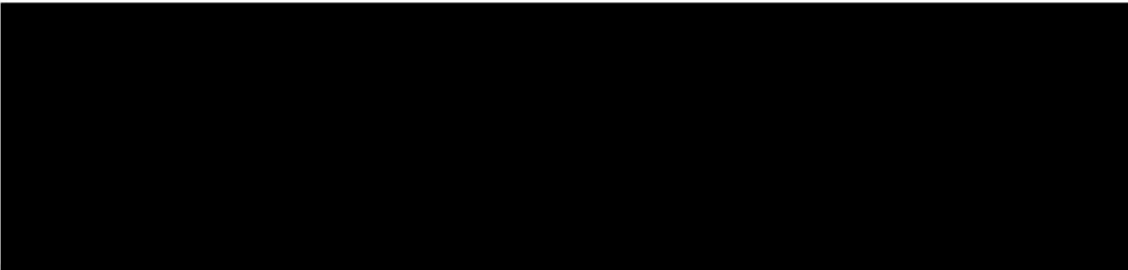
A Törvény a hatályba lépésének időpontjáról a 48. §-ában rendelkezik. Eszerint:

„48. § (1) Ez a törvény – a (2) bekezdésben foglalt kivétellel – a kihirdetését követő 15. napon lép hatályba.

(2) A 43. § e törvény kihirdetését követő 40. napon lép hatályba.”

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 30. § (1) bekezdése szerint alkotmányjogi panaszt az Abtv.

„(...) 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani”.

Figyelemmel arra, hogy a Törvény jelen alkotmányjogi panasszal támadott rendelkezései 2016. április 26. napján léptek hatályba, a panasz előterjesztésére biztosított 180 napos határidő 2016. október 22. napján, munkaszüneti napon jár le. A 2016. október 22. napját követő első munkanap, amely egyben az alkotmányjogi panasz előterjesztésének végső időpontja: 2016. október 24. napja.

Indítványozó megjegyzi, hogy annak ellenére, hogy a Törvény – a 43. §-a kivételével – 2016. április 26. napján hatályba lépett, a Törvény végrehatásáról gondoskodó, a nemzeti otthonteremtési közösségekről szóló törvény végrehajtásának szabályairól szóló 115/2016. (VI. 6.) Korm. rendelet (továbbiakban: *Rendelet*) csak 2016. június 6. napján került kihirdetésre azzal, hogy a Rendelet a kihirdetését követő napon lépett hatályba.

II.

Az Indítványozó által alaptörvény-ellenesnek tartott, az indítvánnyal érintett törvényi és alaptörvényi rendelkezések ismertetése

1. A Törvény 1. § (1) bekezdése 3. pontjának b) pontja a következő rendelkezést tartalmazza:

[3. megbízható szervező az a szervező]

„b) amely a szervezeti engedélyét a Hatóságtól a 10. § (4) bekezdésben foglaltak alapján kapta meg”.

2. A Törvény 10. § (1) bekezdése a következő rendelkezést tartalmazza.

„(1) A szervező Magyarországon bejegyzett, zártkörűen működő részvénytársaság lehet, ...”.

A Törvény 10. § (4) bekezdése a következő rendelkezéseket tartalmazza.

[REDACTED]

„(4) Ha a cégnyilvántartásba már bejegyzett zártkörűen működő részvénytársaság kíván szervezőként továbbműködni, a Hatóság abban az esetben ismeri el szervezőként a zártkörűen működő részvénytársaságot, és adja ki a szervezői engedélyt, ha

a) a zártkörűen működő részvénytársaság a szervezőként való elismerésre irányuló engedélykérelem benyújtását megelőzően legalább ezer lakóingatlan építésében, illetve értékesítésében részt vett, és

b) a zártkörűen működő részvénytársaság a szervezőként való elismerésre irányuló engedélykérelem benyújtását megelőzően legalább 2 éve folyamatosan teljesítette a fogyasztói csoportokról szóló jogszabályban előírt adatszolgáltatási kötelezettségeit a fogyasztóvédelmi hatóság felé.”

3. A Törvény 13. §-ának (6) bekezdése a következő rendelkezéseket tartalmazza:

„(6) A szervező igazgatósága legalább egy tagjának legalább 5 évi, a fogyasztói csoportokról szóló 530/2013. (XII. 30.) Korm. rendelet szerinti tevékenységet üzletszerűen végző cégben vezető tisztségviselőként eltöltött gyakorlattal kell rendelkeznie. Ennek a gyakorlatnak a meglétét olyan cég jogosult cégszerűen aláírt nyilatkozattal igazolni, aki nem áll felszámolási eljárás, csődeljárás, végelszámolás vagy kényszertörlesztés hatálya alatt, legalább 5 éven keresztül végzett ilyen tevékenységet és eleget tett a fogyasztói csoportokról szóló 530/2013. (XII. 30.) Korm. rendelet 1. § és 2. §-a szerinti minden bejelentési és adatszolgáltatási kötelezettségének.”

4. Az Alaptörvénynek a Törvény alaptörvény-ellenesnek tartott rendelkezései révén sérelmet szenvedő rendelkezései a következők:

4.1. Az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy

„B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

[REDACTED]

4.2. Az Alaptörvény XII. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy

„(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.”

4.3. Az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy

„(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

III.

Az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának igazolása

5. Az indítvány befogadásának (Abtv. 29. §) jogszabályi alapjaként indítványozó az Abtv. 26. § (2) bekezdését jelöli meg. Indítványozó álláspontja szerint a Törvény alaptörvény-ellenesnek állított rendelkezései olyan jogi konstrukciót kodifikáltak, melynek hatályosulása révén indítványozó számára közvetlenül, bírói döntés nélkül jogsérelem következett be. Az alábbiakban részletesen bemutatandó jogsérelem alapja a Törvény jelen indítvány tárgyává tett három, egymással együtt értelmezendő rendelkezése.

5.1. A Törvény a nemzeti otthonteremtési közösségek ún. megbízható szervezőjeként történő minősítést a Magyar Nemzeti Banktól, mint hatóságtól (továbbiakban: Hatóság) kaphatja meg. A Törvény 10. § (1) bek.-e azonban előírja, hogy szervező eleve csak

bejegyzett, zártkörű részvénytársaság (továbbiakban: zrt.) formájában működő gazdasági társaság lehet (kft. pl. nem). A zrt. a Törvény 1. § (1) bekezdésének 3. pontja szerint akkor kaphat a Hatóságtól ún. megbízható szervező-minősítést, és így a Törvény 33. §-a alapján ügyfeleinek állami lakásépítési támogatás igénybe vételére jogosító ajánlatot akkor tehet [„33. § (1) bekezdés], amennyiben a vállalkozás megszerzi a megbízható szervező-minősítést

(„[a] közösséggel szerződéses viszonyban álló tagot az általa az adott megtakarítási évben teljesített befizetéséhez igazodó mértékben állami támogatás illeti meg, ha a közösség vagyonát kezelő szervező e törvény rendelkezései alapján megbízható szervezőnek minősül.”).

Egy, az otthonteremtési közösségek piacára belépni kívánó vállalkozás számára tehát létfontosságú:

- a zrt. formában való működés, és
- a megbízható szervező-minősítés megszerzése.

E feltételek teljesítése nélkül nyilvánvalóan nem az ő ajánlatát, hanem az állami támogatást tartalmazó megbízható szervező ajánlatát fogják az ügyfelek választani, vagyis a feltételeket teljesítő versenytársaihoz képest behozhatatlan versenyhátrányban van, és ez sérti a tisztességes gazdasági verseny követelményét.

E helyen hivatkozunk az Alaptörvény M) Cikk (2) bekezdésében foglalt bekezdésére is, mely szerint:

„...Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági versen feltételeit. ...”

A minősítés megszerzésére két lehetőség van.

Az egyik lehetőség az 1. § (1) bekezdésének 3. a) pontja szerint – 1000 lakóingatlan adásvételében való közreműködés mellett (ami ésszerű feltétel) – feltétel az is, hogy a szervező az engedély kiadását követő két évben meghatározott adatszolgáltatási kötelezettségeinek eleget tett. Ez a szabály nyilvánvalóvá teszi, hogy jelen indítványozó,

[REDACTED]

mint kft. formában működő gazdasági társaság előbb át kell hogy alakuljon zártkörűen működő részvénytársasággá, ugyanis csak ekkor minősülhet a Hatóságtól kapott engedély alapján egyszerű (még nem „megbízható”) „szervező”-nek (Törvény 1. § (1) bekezdés 2. pont), azonban csak a szervezői engedély megadását követő két év elteltével folyamodhat ún. megbízható szervezői minősítésért (1. § (1. bekezdés 3. a) pont), melyet ugyancsak a Hatóság ad ki. Ez azt jelenti, hogy az indítványozó két éven keresztül versenyhátrányba kerül a Törvény hatályba lépésekor már zrt.-ként működő gazdasági társaságokhoz képest, mivel ezek – egyéb feltételek megléte esetén – már a Törvény hatályba lépését követően azonnal az 1. § (1) bekezdés 3. b) pont, és az ebbe a pontba foglalt, a 10. § (4) bekezdésre történő utalás értelmében azonnal elnyerhetik a megbízható szervezői minősítést.

5.2. A másik lehetőséget a Törvény 1. § (1) bekezdés 3. b) pontja utalása alapján a 10. § (4) bekezdése tartalmazza, ami a Törvény hatályba lépésekor már zrt.-ként működő társaságokra vonatkozik. Ez alapján azonnal – két év várakozás nélkül – elnyerhető a megbízható szervezői minősítés. Azonban ebben az esetben is feltétel az, hogy a zrt. korábban már legalább ezer lakóingatlan építésében, illetve értékesítésében részt vett, valamint az, hogy a hatályba lépést megelőzően legalább két éve a *fogyasztói csoportokkal* kapcsolatos adatszolgáltatási kötelezettségeit teljesítette.

5.3. A két jogszabályhely együttes értelmezése alapján látható, hogy a Törvény ex lege kizárja a *megbízható szervezőként* való jogi elismerés kérelmezésének lehetőségéből azokat a szervezői tevékenység folytatására egyébként alkalmas, illetve alkalmassá tehető vállalkozásokat, amelyeket a Törvény hatályba lépésekor nem zártkörűen működő részvénytársaságként tartja nyilván a cégnyilvántartás. Ezek a vállalkozások a siker ésszerű reményében nem kezdeményezhetik a Hatóságnál a *megbízható szervezői* státusz megadását. Esetükben ugyanis nyilvánvaló, hogy a Hatóság pusztán a Törvény hatályba lépésének időpontjában megváltoztathatatlan adottságként fennálló cégforma vizsgálata alapján köteles meghozni a kérelmet elutasító döntését.

[REDACTED]

5.4. Összefoglalva: a jogi konstrukció tehát a megbízható szervezői minősítés elnyerésére

két lehetőséget kodifikál. Az egyik lehetőség abban áll, hogy egy vállalkozás a Törvény hatályba lépésekor nem zrt. formájában működik, de az egyéb feltételeket teljesítve *átalakul* zrt.-vé annak érdekében, hogy a megbízható szervező minősítést elnyerje. Ebben az esetben viszont két évig kell adatszolgáltatási kötelezettségének eleget tenni, hogy ezt követően a Hatóságtól a megbízható minősítést elnyerje (1. § (1) bekezdés 3. a) pont).

A Törvény a másik lehetőséget az 1. § (1) bekezdés 3. a) pontjában, és az általa felhívott 10. § (4) bekezdésében tartalmazza, azonban ezt kifejezetten csak a Törvény hatályba lépésekor *már zrt.-ként* bejegyzett vállalkozások számára, tehát a más társasági formában működőket ebből a lehetőségből eleve kizárja. Amíg tehát a 10. § (4) bekezdése értelmében a zrt.-ként működő vállalkozások – egyéb feltételek megléte esetén – azonnal megkaphatják a megbízható szervező-minősítést, az 1. § (1) bekezdés 3. a) pont alapján zrt.-vé átalakuló vállalkozásoknak erre csak az átalakulást, és ennek alapján az engedély elnyerését követően is csak két év elteltével van lehetőségük. Ebben a két évben így a versenytársaikkal szemben jelentős versenyhátrányban vannak, mivel az állami támogatás igénybe vételének lehetőségét a 33. § rendelkezése miatt nem kínálhatják ügyfeleiknek.

6. Az Alkotmánybíróság elé terjeszthető indítvány *befogadásának* feltétele az Abtv. 26. § (2) bekezdés a) pontja szerint az indítványozót a Törvény hivatkozott rendelkezéseinek hatályosulása folytán közvetlenül érő jogsérelem. Ezzel kapcsolatban indítványozó az alábbiakat adja elő. Indítványozó számára jogsérelmet jelent az, hogy a Törvény visszamenőleges hatállyal hozta kedvezőbb helyzetbe a már zrt. formában működő vállalkozásokat a nem zrt. formájában működőkkel szemben. A Törvény ugyanis a megbízható szervezői minősítés elnyerését olyan feltételek teljesítésétől is függővé tette, amelyeket a nem zrt. formában működő vállalkozások korábban nem ismertek, a Törvény hatályba lépését követően két éven keresztül pedig – a feltétel tényállási elemeként – nem is teljesíthetnek. Ez az idézett jogszabályi rendelkezések által kodifikált jogi konstrukció közvetlenül beálló sérelemként sérti a jogbiztonságba foglalt előre láthatóság, ezen

keresztül a jogállamiság követelményét, vagyis sérül az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése.

Ugyancsak közvetlen sérelmet szenved indítványozónak az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésébe foglalt *vállalkozáshoz való alapvető joga*. Indítványozó hiába teljesít minden egyéb feltételt, a vállalkozáshoz való alapvető jogát az engedély, illetve a megbízható szervezői minősítés kiadását követő két éven belül ténylegesen – *ex lege előnyösebb helyzetbe hozott* versenytársaira tekintettel – még akkor sem tudja gyakorolni, ha a Törvény által megkívánt társasági formába átalakul.

Végül indítványozó számára közvetlenül a Törvény hatályba lépésével beálló jogsérelmet jelent az, hogy a már zrt.-ként működő vállalkozások és a Törvény hatályba lépésekor nem zrt.-ként működő vállalkozások között a Törvény az előbbieket előnyben részesítve azokat privilegizált helyzetbe hozza anélkül, hogy a Törvény által szabott gazdasági-üzleti feltétel (1000 lakás építésének vagy értékesítésének igazolása) szempontjából azonos helyzetben lévő, azt teljesíteni képes vállalkozások között tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indok nélkül különbséget tesz. Ez sérti az alkotmányellenes megkülönböztetés tilalmát, így indítványozó számára az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerinti tiltott *diszkrimináció* miatt közvetlen alkotmányos jogsérelmet okoz.

Indítványozó álláspontja szerint a fentiekből látható, hogy az indítványozót ért jogsérelem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket érint, így az Abtv. 29. §-ába foglalt befogadási feltétel ebben a vonatkozásban is teljesült.

7. Ami az Abtv. 26.§ (2) bekezdésének b) pontjában foglalt befogadási feltétel teljesülését illeti, indítványozó az alábbiak megfontolását kéri a T. Alkotmánybíróságtól. A Hatóság határozatának közigazgatási peres eljárásban történő felülvizsgálatát kérni az adott jogi konstrukcióra tekintettel értelmetlen, mivel a konstrukció saját maga zárja el indítványozót a piacra lépéstől, vállalkozáshoz való alapjoga érvényesítésétől, így a bírósági felülvizsgálat fogalmilag nem vezethet a jogsérelem orvoslásához. A bíróság ugyanis ítéletében nem tudja orvosolni a jogsérelmet, mivel a sérelem éppen a Törvénybe foglalt *feltételek jogalkotó általi törvényi megfogalmazásában* áll, amelyen a bíróság –

mivel nem jogalkotó, hanem jogalkalmazó – felülvizsgálati eljárása keretében nem változtathat. A bírósági felülvizsgálatban megjelenő eljárás formálisan ugyan jogorvoslatnak minősül, tartalmilag azonban azért nem, mert nem teljesül az Abtv. 26. § (2) bekezdés b) pontjának azon követelménye, hogy a jogorvoslati eljárás „a jogsérelem orvoslására szolgáló”, azaz erre alkalmas legyen. Jogsérelem orvoslására alkalmatlan eljárás nem tekinthető az Abtv. 26. § (2) bekezdésének b) pontja értelmében előírt jogorvoslatnak, indítványozó indítványa tehát megítélésünk szerint ezt a befogadási feltételt is teljesíti.

8.1 A befogadhatóság fenti két kritériumainak teljesülésével kapcsolatban hivatkozunk az Alkotmánybíróság gyakorlatára. Az Alkotmánybíróság a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény egyes rendelkezései alkotmányellenességéről szóló 33/2012. (VII. 17.) AB határozatában az érintettség, befogadhatóság kapcsán leszögezte:

„... a panasz befogadhatóságának feltétele az érintettség, nevezetesen az, hogy a panaszos által alaptörvény-ellenesnek ítélt jogszabály a panaszos személyét, konkrét jogviszonyát közvetlenül és ténylegesen, aktuálisan érintő rendelkezést állapít meg, s ennek következtében a panaszos alapjogai sérülnek. Az Alkotmánybíróság a panaszok befogadhatóságának elbírálása során érintettnek tekintette azokat az indítványozókat, akiknek az ügyében a támadott jogszabály alkalmazása, azaz végrehajtása megkezdődött, illetve a köztársasági elnöki határozatban foglalt felmentéssel teljesült. ... Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az érintettség abban az esetben is megállapítható, ha jogszabály alkalmazására, érvényesítésére szolgáló cselekmények még nem történtek, de jogszabály erejénél fogva olyan jogi helyzet keletkezett, amelyből egyértelműen következik, hogy a panaszolt jogsérelem közvetlenül belátható időn belül kényszerítően bekövetkezik. ... A panaszhoz csatolt iratokból (szakvizsga bizonyítvány másolata, kinevezési okmány másolata) megállapítható, hogy a bírák felmentésére vonatkozó – fent ismertetett – szabályokat figyelembe véve a panaszokat aláíró bírák döntő többsége törvény alapján már felmentési idejét tölti.

[REDACTED]

Mindegyik indítványnak vannak olyan aláírói, akik már a felmentési idejüket töltik, illetőleg akiket még ebben az évben törvény alapján fel fognak menteni. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a befogadhatóság szempontjából releváns érintettség a panaszosok oldalán fennáll.”

Megítélésünk szerint az Alkotmánybíróság eme – csak egyik relevánsként kiemelt – határozata is kellően alátámasztja azon álláspontunkat, hogy a befogadás feltételei fennállnak.

8.2 A befogadhatóság indokolásául jelen panaszunk mellékleteként csatoljuk a Magyar Nemzeti Bank által kiadott állásfoglalást, valamint a [REDACTED] Eszköz-forrás Bizottságának 2016/138-as számú határozatát. A Magyar Nemzeti Banktól kifejezetten azért kért a kérelmező állásfoglalást, hogy bizonyítani tuja azt a tényt, hogy az erre irányuló kérelem benyújtása esetén a felügyeletől az engedélyt semmi esetre sem kaphatná meg.

A Bank Eszköz-forrás Bizottságának mellékelt határozatával azt kívánjuk igazolni, hogy a kérelmezőnek valósak és komolyak a piacra lépési szándékai és a sérelmezett törvényi rendelkezések számára komoly érdeksérelmet jelentenek.

IV.

Az alaptörvény-ellenességet megalapozó indokok

9. *Hatályba léptetés – felkészülési idő hiánya (Törvény 48. §-a) – a jogbiztonság követelményének sérelme (Alaptörvény B) cikk (1) bek.)*

9.1. A jogbiztonság követelménye az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint alapvetően azt fejezi ki, hogy

„a jog egésze, egyes részterületei és egyes szabályai is világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a norma címzettjei számára ... előreláthatóak legyenek [11/1992. (III.5.) AB határozat, ABH 1992, 84.]. Másutt az Alkotmánybíróság hangsúlyozta: „a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket” [56/1991. (IX.8.) AB határozat, ABH 1991, 393].

A kiszámíthatósághoz kapcsolódik a megfelelő *felkészülési idő*, azaz annak biztosítása, hogy a jogszabályok címzettjei jövőbeli magatartásuknak a jogszabály rendelkezéseire igazítása céljából annak alkalmazására megfelelően fel tudjanak készülni [28/1992. (IV.30.) AB határozat II. pont; 51/2010. (IV.28.) AB határozat].

Minthogy a visszamenőleges hatályú jogalkotás – múltbeli magatartást is időbeli hatálya alá vonva – ezt eleve kizárja, ezért az is sérti a jogbiztonságot, ha a nem visszamenőleges hatállyal hatályba lépő jogszabályt a hatályba lépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell [57/1994. (XI.17.) AB határozat.].

9.2. A törvény 48. §-a a *hatályba lépéssel* kapcsolatban vet fel alkotmányossági aggályokat, mivel a kihirdetését követő 15. napon történő hatályba léptetést rendeli el. A törvény címzettjei számára – akik a zrt.-vé való átalakulással elvileg bekerülhetnének a „megbízható szervező” kategóriába – a felkészülés nem csak rendkívül meg van nehezítve: a hatályba lépésre ilyen körülmények között *egyáltalán nem lehet felkészülni*. A felkészülés ebben az esetben azt jelenti, hogy a vállalkozóknak *ésszerűen elégséges időtartamot* kell biztosítani arra, hogy egyenlő feltételek mellett készülhessenek fel a Törvény szabta feltételeknek való megfeleléshez szükséges körülmények előteremtésére. 1000 lakás építésére nyilván hosszabb időre van szükség, azonban ezt a feltételt a piacra lépni kívánók szakmai felkészültség miatt feltehetően könnyen teljesítik.

A zrt.-vé való átalakulásról szükséges, de azonban feltétlenül szükséges ahhoz, hogy az egyébként az 1000 lakást már felépített/értékesített kft. zrt.-vé átalakulva a már ebben a formában működő zrt.-kkel egyenlő eséllyel kérelmezhesse a Hatóságnál a megbízható szervezői státust. Az alkotmányjogi értelemben vett felkészülési idő főszabályként általában és ebben az esetben is azt jelenti, hogy magának a törvénynek a *hatályba lépéséig* legyen a címzetteknek *valós lehetőségük* felkészülni a jogszabály alkalmazására [7/2004. (III.24.) AB határozat; 51/2010. (IV.28.) AB határozat].

A törvény 48. §-a tehát a *jogbiztonság* [Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének] sérelme miatt *alaptörvény-ellenes*.

9.3. A jogállamiság alkotmányos követelményével szöges ellentétben a *jogkövető magatartás szankcionálásáról* rendelkezik a Törvény 10. § (4) bekezdése. Ez a megbízható szervezővé minősítés – 1000 lakás építésével kapcsolatos, említett feltételéhez kapcsolódó – *konjunktív feltételeként* írja elő, hogy a kérelmező a kérelem benyújtását 2 évvel megelőzően teljesítette a *fogyasztói csoportokról* szóló jogszabályban előírt adatszolgáltatási kötelezettségeit. Ha tehát az indítványozó kft. sikerrel átalakul zrt.-vé, a Törvény által intézményesített otthonteremtési közösségek funkciójával egyébként ésszerűen összefüggésbe sem hozható követelményként az időközben *betiltott* fogyasztói csoportokra (2013. évi CLXXXIII. törvény 2. §) vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettség teljesítését írja elő. Indítványozót tehát azért éri hátrányos jogkövetkezmény (a megbízható szervezővé minősítés hatósági megtagadása), amit az említett jogszabály már 2014. január 1-jei hatállyal betiltott. Ezen túlmenően nyilvánvaló, hogy a feltétel teljesíthetetlen is, mivel 2014. január 1. és 2016. április 26. (a Törvény hatályba lépése) között több mint két év telt el, így fogyasztói csoportban való üzleti tevékenységre a Törvény hatályba lépést megelőzően törvényesen már nem volt lehetőség. Indítványozót tehát joghátrány éri a tiltott üzleti tevékenységtől való tartózkodás, azaz jogkövető magatartása miatt.

Ez – a jogkövető magatartást szankcionáló jogszabályi rendelkezés – sérti a jogállamiságnak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt követelményét, ezért a

Törvény 10. § (4) bekezdésének (2) pontja alaptörvényellenes.

10. A diszkrimináció tilalmának sérelme (Alaptörvény XV. cikk (2) bek.)

10.1. Az adott homogén csoportba tartozó személyek – természetes vagy jogi személyek – közötti különbségtétel az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint önmagában véve nem sérti az Alaptörvénynek a diszkriminációt tiltó XV. cikke (2) bekezdését. Az Alkotmánybíróság sok évtizedes gyakorlata során kialakított álláspontja szerint ez alapvetően azt jelenti, hogy a jognak mindenkit *egyenlőként* kell kezelnie. Ennek megfelelően akkor,

- ha a megkülönböztetés *alapvető jogot* érint, az Alkotmánybíróság a megkülönböztetés szükségessége és ennek fennállása esetén, az arányossággal együttes vizsgálata alapján dönti el a megkülönböztetés alkotmányellenességét;

- ha viszont *nem alapvető jog*, hanem *más jog, alkotmányos elv, vagy érték* érintettsége merül fel, akkor az indokolhatja – avathatja alkotmányossá – a megkülönböztetést, hogy annak *tárgyilagossága mérlegelés szerint ésszerű indoka van, vagyis nem önkényes* [59/2006. (X.20.) AB határozat, ABH 2007. 671.]. A megkülönböztetés tilalma tehát kiterjed az egész jogrendszerre [61/1992. (XI.20.) AB határozat, ABH 1992. 680.].

Ezt a tételt újabban a 3127/2015. (VII.9.) AB határozatban fejtette ki az Alkotmánybíróság, miszerint:

„ (...) a hátrányos megkülönböztetés tilalma arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie, azaz a jogalkotás során a jogalkotónak mindegyikük szempontjait azonos körültekintéssel, elfogulatlansággal és méltányossággal, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell értékelnie. A hátrányos megkülönböztetés tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában elsősorban az alkotmányos alapjogok terén tett megkülönböztetésekre terjed ki. Személyek közötti, alkotmányosértő hátrányos

megkülönböztetés [...] azonos helyzetben lévő személyekkel vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alaptörvény-ellenes, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos (egymással összehasonlítható) csoportba tartozó jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Az Alkotmánybíróság ezt az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében rögzített szükségesség/arányosság tesztjének alkalmazásával vizsgálja”.

Ugyanakkor a diszkrimináció tilalma a XV. cikk (4) bekezdésével együttesen értelmezendő [28/2005. (VII.14.) AB határozat, ABH 2005. 313.], ennek megfelelően a diszkrimináció tilalma kéz a kézben jár az esélyegyenlőtlenségek csökkentésének, az esélyegyenlőség lehető megteremtésének államcéljával. Ez fejeződik ki a *pozitív diszkrimináció* intézményében, az ilyen célú megkülönböztetés alkotmányos módon való lehetővé tételében. A különbségtétel nem sérti az Alaptörvényt, hanem alkotmányosan igazolhatónak, vagyis – az előbbiek szerint – pozitív diszkriminációnak minősül, ha az *esélyegyenlőség* biztosításának adott módja

- másik alapvető jog korlátozása esetén *szükséges és arányos*,
- ezen a körön kívül, tehát más jogok, illetve az egész jogrendszer tekintetében *tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka van*.

Mindenesetre pozitív diszkriminációra *senkinek sincs alkotmányos joga*. Mind a megkülönböztetés egyáltaláni alkalmazása, mind a különbségtétel módja tekintetében a jogalkotónak nagy szabadsága van [782/B/2000. AB határozat, ABH 2008. 1770.]. Ennek során pl. *kedvezmények* megállapításánál a jogalkotót megillető széles mérlegelési jog célszerűségi vagy politikai felülbírálata nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe, *azonban* ekkor is vizsgálhatja, hogy a jogalkotó e

„mérlegelési joga gyakorlása során nem került-e ellentétbe az Alkotmány valamely rendelkezésével.” [30/1997. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1997. 139.].

Ha ez a helyzet áll elő, vagyis az alapvető jogok körén kívül pl. a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka, az egyébként kedvezményt biztosító – tehát célját tekintve „pozitív”-nak szánt megkülönböztetés önkényessé, ezért alaptörvény-ellenes diszkriminációvá válik. Az Alkotmánybíróság a fenti elvi alapvetésekből vezette le pl. a *pszichiátriai betegek* pozitív megkülönböztetését („pozitív diszkriminációját”) abból kiindulva, hogy a betegeknek többlet-jogokat biztosító jogszabályi rendelkezések a pszichiátriai betegek sajátos helyzetét veszik figyelembe [36/2000. (X.27.) AB határozat, ABH 2000. 265.].

10.2. A Törvény kétségtelenül azonos homogén csoportba: az otthonteremtési közösségeket szervezőként szóba jöhető jogi személyek *csoportján belül* tesz különbséget. A különbségtétel egymást követő *újabb és újabb feltételek* szabásában fejeződik ki, egyre jobban *szűkítve* a megbízható szervezővé minősítés lehetőségét és alanyai körét, valamint esélyét anélkül, hogy az erre a szűk körre nézve a pozitív diszkrimináció igazolásként történő hivatkozása felmerülhetne. Az 1. § (1) bekezdés 3. a) pontja még csak azt a szakmailag ésszerűen indokolt feltételt szabja a megbízható szervezői státusz elnyeréséhez, hogy az „egyszerű” szervezői [1. § (1) bekezdés 2. pont] engedély kiadását követően legalább 1000 lakás értékesítésében részt vett, valamint hogy az engedély kiadását követő két évben adatszolgáltatási kötelezettségének eleget tett. Ez azt jelenti, hogy a szervező – ha már zrt. volt, vagy azzá átalakult – eleve csak két év elmúltával kérheti a „megbízható szervező”-vé minősítést.

10.3. A „megbízható szervezői” státusz elnyeréséhez viszont a 10. § (4) bekezdésében olyan *újabb követelményeket* támaszt a Törvény, amelyek a szervezők csoportján belül fokozatosan egyre tovább szűkítik azon vállalkozások körét, amelyek ezt a státuszt megkaphatják. A „szervezők” csoportján belül a „megbízható szervezők” további feltételek szabásával való elkülönítése és megkülönböztetett kezelése felveti azt a kérdést,

hogy a nem-egyenlőké

foglalt tilalom szabta alkotmányossági követelménynek.

A Törvény az 1. § (1) bekezdés 3. b) pontja ugyanis utal a 10. § (4) bekezdésre, amely a Törvény hatályba lépésekor már zrt. formában működő vállalkozások számára az 1. § (1) bekezdés 3. a) pontja szerinti feltételektől függetlenül is, ezeket a vállalkozásokat alkotmányos indok nélkül *privilegizálva* lehetővé teszi a megbízható szervezői státusz megszerzését. Ezek esetében ugyan szintén feltétel az 1000 lakás értékesítésében való részvétel; ez a feltétel kiváltható építéssel (10. § (4) bekezdés a) pont). További konjunktív feltétel szűkíti azonban a státuszba bekerülés esélyét: a 10. § (4) bekezdés b) pontja a korábban már említett, 2014-ben betiltott *fogyasztói csoportokhoz való tartozást* ír elő. A betiltott fogyasztói csoportokhoz tartozás nem csak a jogkövetés szankcionálásának jogállamiságot súlyosan sértő volta miatt kelt alkotmányossági aggályokat (ld. fent a 9.3. pontot). Aggályokat kelt az is, hogy *kizárja* a megbízható szervezői státusz megszerzésének lehetőségéből azokat az egyébként már korábban is: a Törvény hatályba lépése előtt is *minden feltételnek megfelelő*, így pl. zrt. formában működő és 1000 lakóingatlan építő/értékesítő vállalkozásokat, pusztán azért, mert *nem voltak* korábban az utóbb betiltott *fogyasztói csoportok résztvevői*. Így a Törvény 10. § (1) bekezdése, amely azt a látszatot kelti, mintha csak a zrt.-ként történő működés lenne a szervezeti forma szempontjából támasztott feltétel, megtévesztő. Ezen túlmenően a korábbi fogyasztói csoportokban való tevékenység is feltétel. A megbízható szervezői státusz elnyerésének esélye tehát már így is minimálissá vált, azonban további diszkriminatív feltételek támasztása folytán még ez a csekély esély is *tovább csökken*.

E feltétel előírása – akár alapvető jogot (mint az alább bemutatandó vállalkozáshoz való jog sérelmét) érinti a különbségtétel, akár egyéb alkotmányos jogokat és értékeket – mindkét esetben (az 1000 lakás építését, értékesítését kivéve) *semmilyen észszerű összefüggésben nem áll a szervezői tevékenységgel*. A nemzeti otthoneremtési közösség működtetésével (Vö. 1. § (1) bekezdés 2. pontjával). A konjunktivitás folytán így a 10. § (4) bekezdés egészével kapcsolatban felmerül az, hogy amennyiben ez a rendelkezés alapjogot korlátoz, úgy tárgyi összefüggés híján teljességgel szükségtelen és aránytalan,

ha egyéb alkotmányos jogok korlátoz, sőt, akkor viszont hiányzik az a feltétel, hogy a megkülönböztetésnek tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka legyen.

A 10. § (4) bekezdése tehát *alaptörvény-ellenes diszkriminációt* valósít meg, mivel önkényesen hoz kedvezőbb helyzetbe olyan vállalkozásokat, amelyek korábban fogyasztói csoportot működtettek.

Megjegyezzük, hogy a diszkrimináció abban is megnyilvánul, hogy a jogszabályi rendelkezés – a jogkövető vállalkozásokat a megbízható szervezői státus megszerzéséből a fenti feltétellel kizárva – lehetővé teszi a különbségtétel révén a megszerzést *a jogsértő magatartást tanúsító* vállalkozások számára. A Gazdasági Versenyhivatal még 2014-ben, amikor fogyasztói csoportot törvényesen már nem lehetett a tilalom folytán működtetni, bírságot szabott ki határozatában a fogyasztói csoportot működtető vállalkozásokra, mivel azok tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytattak. Ez utóbbiak privilegizált helyzetbe hozása a jogkövetőkkel szemben vezet oda, hogy a 10. § (4) bekezdésében szabott feltételt nem tudják teljesíteni: a feltétel teljesítése tehát a jogsértő vállalkozások számára lehetséges, az ettől tartózkodók számára nem.

A megkülönböztetés alaptörvény-ellenessége nyilvánvaló, hiszen sem másik alapvető jog érvényre juttatása szükségességéről nem lehet szó, sem pedig arról, hogy ennek a megkülönböztetésnek tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka lenne.

10.4. *További megkülönböztetésnek* minősül az, hogy az otthonteremtési közösség szervezésének az 1. § (1) bekezdés 2. pontjában megfogalmazott tevékenységével, annak üzleti biztonságával semmiféle okszerű, ésszerű kapcsolatba nem hozható feltétel teljesítésétől való függővé tétel révén szűkíti a Törvény 13. § (6) bekezdés első fordulataiban a megbízható szervezői státus megszerzését. Ez a jogszabályi rendelkezés azon az előbb elemzett feltételen túlmenően, hogy korábban két éven keresztül fogyasztói csoportban kifejtett tevékenységre van szükség, azt a további feltételt szabja, hogy a szervező *igazgatósága legalább egy tagjának legalább 5 évi, fogyasztói csoporttal*

kapcsolatos tevékenysége (530/2013. (XII.30.) Korm. rendelet) üzletszerűen végző vállalkozásban vezető tisztségviselői gyakorlattal kell rendelkeznie.

A fogyasztói csoportban való korábbi részvételen túl az ott vezetői tisztség betöltése feltételének előírása, sőt, ennek az 5 éves gyakorlathoz kötése tovább *szűkíti* a megbízható szervezői státusz megszerzésének lehetőségét. A lehetőségtől való elzárás a szervezők homogén csoportján belüli olyan – az 1000 lakás építését/értékesítését mint ésszerű, az üzleti tevékenységhez kötődő feltételen túlmenő – feltételek előírásának *sorozatán keresztüli megkülönböztetés* révén valósul meg, amely még a korábban fogyasztói csoporthoz köthető vállalkozások *között is további különbséget tesz*, és ezek közül is csak a 13. § (6) bekezdésének végképp önkényesen megállapított feltételeit teljesítő vállalkozások rendkívül szűk köre számára teszi lehetővé a megbízható szervezőként az otthonteremtési közösségek piacára való belépést. A feltételek önkényes megállapításának jogalkotói célja nyilvánvaló: egy meghatározott, igen szűkre szabott vállalkozói kör megkülönböztetett kiemelése a szervezők homogén csoportjából anélkül, hogy másik alapjog érvényre juttatásának szükségessége felmerülne, és anélkül, hogy a kiemelésnek-megkülönböztetésnek tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka lenne. Fentiekre tekintettel álláspontunk szerint a Törvény 13. § (6) bek.-e sérti az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését, ezért *alaptörvény-ellenes*.

A 13. § (6) bekezdésének *második fordulata* igazolás beszerzését írja elő a fentiekben is túlmenő feltételeken kívül arról, hogy az első fordulat szerinti 5 éves gyakorlattal az igazgatóság egy tagja rendelkezik. Ezt az igazolást azonban csak olyan cég jogosult kiállítani, amelyik maga is korábban fogyasztói csoporttal kapcsolatos – az említett 530/2013. (XII.30.) Korm. rendelet szerinti – tevékenységet végzett. E feltétel önkényessége abban áll, hogy nemcsak nincs ésszerű kapcsolatban a megbízható szervező üzleti tevékenységével, hanem éppen korábbi fogyasztói csoportokbeli versenytársától való igazolás beszerzését írja elő, amit a korábbi versenytárs nemcsak hogy valószínűtlen, hogy meg fog adni, de a korábbi versenytárs tárgyilagossága, pártatlansága az igazolás kiadása tekintetében erősen megkérdőjelezhető.

Ez a sokadik szűkítő feltétel, amely a jogalkotó által megjelölt jogkörök jogát a szervezők körén belüli megkülönböztetést anélkül, hogy erre másik alapvető jog érvényre juttatása vagy alkotmányos jogok, értékek érdekében – mint tárgyilagos mérlegelés szerint indokolt okkal bíró megkülönböztetésre – szükség lenne.

A Törvény 10. § (6) bekezdésének egésze tehát sérti az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését ezért *alaptörvény-ellenes*.

11. A vállalkozáshoz való alapvető jog sérelme

Az Alaptörvény M) cikke szerint Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozáshoz való alapvető jogon alapszik.

11.1. A vállalkozáshoz való jog egyik aspektusa az, hogy a vállalkozó *milyen jogi-közgazdasági feltételrendszerbe* lépve *gyakorolhatja ténylegesen* a vállalkozás alapját.

“E feltételrendszerrel kapcsolatban különösen az az alkotmányossági követelmény, hogy a feltételrendszer ... megfeleljen a piacgazdaság Alkotmány rögzítette (9. § (1) bekezdés) követelményének...” [54/1993. (X.13.) AB határozat, ABH 1993, 342].

A feltételrendszer meghatározása tehát általában a jogalkotó szabadságában áll, azonban a vállalkozás *alapvető jogának* sérthetetlenségére figyelemmel kell lennie.

Nem kétséges, hogy a vállalkozás jogának gyakorlása szempontjából a Törvény olyan, a fentiekben az alaptörvény-ellenes megkülönböztetés kapcsán bemutatott, a megbízható szervezői körbe való bekerülés lehetőségét egyre szűkítő olyan jogszabályi feltételrendszert kodifikál, amely csak olyan vállalkozások számára teszi lehetővé a megbízható szervezői minősítés elnyerését, amelyek korábban az 530/2013. (XII.30.) Korm. rendelet szerinti – később betiltott – tevékenységet végeztek. A vállalkozás jogának gyakorlása azonban még ezek mindegyike számára sem teszi lehetővé a vállalkozáshoz

való joga gyakorlását, mi [REDACTED] tekintve kizárják a vállalkozások túlnyomó többsége számára megbízható szervezőként az otthonteremtési közösségek piacára való belépést, és ezt: a vállalkozás jogának gyakorlását – következetes, céltudatos és masszív diszkrimináció eszközkénti felhasználásával – egy rendkívül szűk kör számára teszik lehetővé.

A számos feltétel előírása – melyek tartalmi megismétlését mellőzzük, csupán utalunk az 1. § (1) bekezdésének 3. b) pontján keresztül alkalmazandó 10. § (4) bekezdésére, valamint a 13. § (6) bekezdésére – a vállalkozás jogának korlátozását eredményezi.

A korlátozás az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése értelmében csak akkor felel meg az Alaptörvénynek (alkotmányosan megengedhető), ha arra más alapvető jog érvényesülése, vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan kerül sor.

Az idézett jogszabályi rendelkezések – az 1000 lakás építésére vagy értékesítésére vonatkozó feltételtől eltekintve – önkényesen megállapítva és anélkül korlátozzák, sőt: az otthonteremtési közösségek piacán gyakorlatilag kifejezetten kizárják a piacra lépést (a megbízható szervező minősítése megszerzésének lehetőségét a korábban fogyasztói csoportokban tevékenykedőknek is csak egy szűk körére szorítva), a vállalkozás alapvető jogának gyakorlását, hogy az a *vállalkozás alapvető jogának sérelmét* jelenti.

11.2. Fentieken túlmenően alkotmányossági szempontból kifogásoljuk a 10. § (1) bekezdését, mivel ez ugyan csak meghatározott társasági formát ír elő (zrt.) a tevékenység kifejtésére, ami önmagában véve alkotmányossági szempontból nem kifogásolható. Ezt a rendelkezést azonban az 1. § (1) bekezdés 3. b) pontjával együtt kell értelmezni és alkalmazni, amely azonban csak a szervezői engedély megszerzésétől számított minősítéstől számított két év elteltével teszi csak lehetővé a megbízható szervezői minősítés kérelmezését, miközben a 10. § (4) bekezdésének „kiskapuján” keresztül a korábban fogyasztói csoportokban tevékenykedők *azonnal* lehetővé válik a minősítés megszerzése.

[REDACTED]

Tovább nehezíti a vállalkozóvá válást az a tény, hogy a kft.-k számára még a zrt.-vé történő átalakulás sem teszi lehetővé a 10. § (4) bekezdése körébe való bekerülést még akkor sem, ha korábban fogyasztói csoportban működtek közre, mivel az átalakulásra a Törvény hatályba lépésére adott 15 napon belül kellene, hogy sor kerüljön, lévén, hogy a Törvény 10. § (4) bekezdése „már bejegyzett” zártkörűen működő részvénytársaságokat vonja alanyi hatálya alá. Ez a feltétel – átalakulás és bejegyzés – 15 napon belül nyilván teljesíthetetlen.

Indítványozó a Törvény értelmezésével kapcsolatban állásfoglalást kért a Magyar Nemzeti Banktól, mint engedélyező hatóságtól. A Magyar Nemzeti Bank Pénz- és Tőkepiaci Engedélyezési Főosztálya a 2016. október 19-én kelt állásfoglalásában (I/3. számú mellékletként csatolva), egyértelműen azt állapítja meg, hogy

„... a jogalkotó expressis verbis meghatározta azon kizárólagos vállalkozási formát – a zártkörűen működő részvénytársaságot –, amely társasági forma keretein belül kellett az engedélyt benyújtó kérelmezőnek

- a kérelem benyújtását megelőzően a törvényben meghatározott számú lakóingatlan építésében, illetve értékesítésében részt vennie, és*
- a kérelem benyújtását megelőző két évben fogyasztói csoport szervezőjeként a fogyasztóvédelmi hatóság felé adatszolgáltatást teljesítenie.*

A fenti jogszabályi rendelkezések alapján megerősítem az állásfoglalás-kérésben ismertetett azon álláspontját, miszerint az a vállalkozás, amely a szervezői engedély iránti kérelme benyújtásakor nem tudja igazolni, hogy

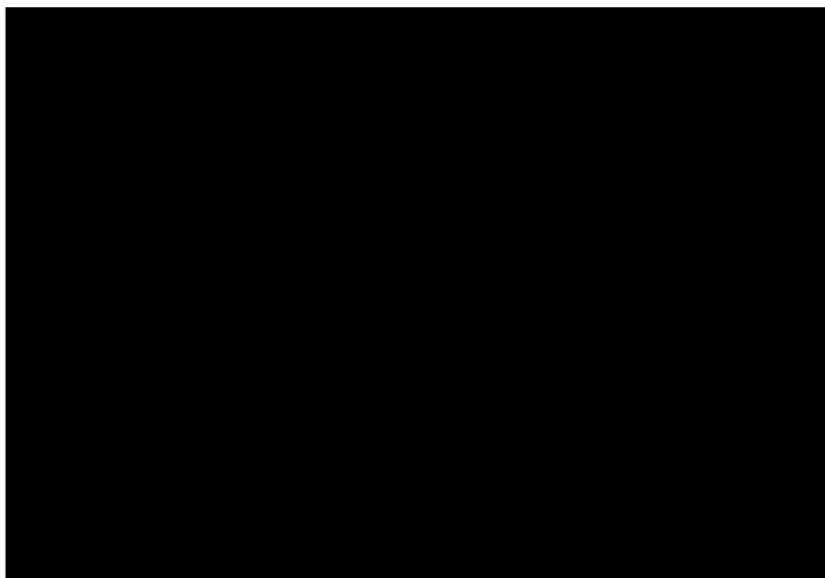
- - zártkörűen működő részvénytársasági formában tevékenykedve legalább 2 éven át folyamatosan fogyasztói csoport működtetőjeként eleget tett adatszolgáltatási kötelezettségének, és*
- közreműködött legalább ezer lakóingatlan építésében, illetve értékesítésében nem minősül megbízható szervezőnek, az MNB nem adhatja meg számára ezen minősítést”. (MNB állásfoglalás 4. old. harmadik és negyedik bekezdései)*

A fentiekben hivatkozott állásfoglalás szintén egyértelművé teszi, hogy a Törvény értelmezése alapján a kft. cégformában létező és fogyasztói csoport nem működtető vállalkozások számára a megbízható szervezői minősítés kizárt.

Mivel a nem zrt. formában működő vállalkozások a 10. § (1) bekezdésében előírt feltételnek fogalmilag képtelenek megfelelni, így sérül vállalkozáshoz való joguk, ami sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdését, ezért a 10. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenes.

12. Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy indokainkra tekintettel a Törvény 1. § (1) bekezdése 3. pontjának b) pontja, a 10.§ (1) és (4) bekezdései, valamint a 13. § (6) bekezdése, valamint 48. §-a alaptörvény-ellenességének megállítást, és e rendelkezések megsemmisítését.

Budapest, 2016. október 20.

Mellékletek:

- Indítványozó hatályos cégkivonatának másolata,
- ügyvédi meghatalmazás
- a Magyar Nemzeti Bank Pénz- és Tőkepiaci Engedélyezési Főosztályának 205686-2/2016 ikt..sz. állásfoglalása.
- [redacted] Eszköz-forrás Bizottság 2016. október 21-i határozati összesítőjének másolata a 2016./138 sz. határozatról